

זהו יומנו של חייל ביחידה קרבית.
כמו כל יומן קרבי, הריחו מביע
חווייה אישית מאד.

בקרב נמצא האדם לבדו. רגע לפ-
ני-כן, או רגע אחרי-כן, הוא חלק מן
הכלל, מן היחידה הגדולה, מן הצבא.
אולם ברגע הקרב, הריחו עומד לב-
דו, אדם אחד מול המוות.

לכן, איש אינו יכול לדבר בשם
הרבים. היחיד חש בחווייה הקרבית,
מגיב עליה ומתאר אותה. רק כך
הוא מסוגל לתרגם אותה לשפת ה-
חוויית האישיות, חווייה שהיא גם
אישית ומקומית וגם אוניברסלית.

סגן שמשון עופר, בן 28, שימש
במערכת סיני כקצין-מיבצעים של
גוד מילואים, שפעל בציר המרכזי
של המדבר, בדרך ניצנה-איסמאיל-
יה. סיפורו זכה בפרס הראשון של
200 לירות, בתחרות הסיפורים על
"עלילות סיני", שנערכה על ידי
"העולם הזה".

עקבות בחייל